

RESSÒ DE LA PARAULA

Salvar l'èsser humà

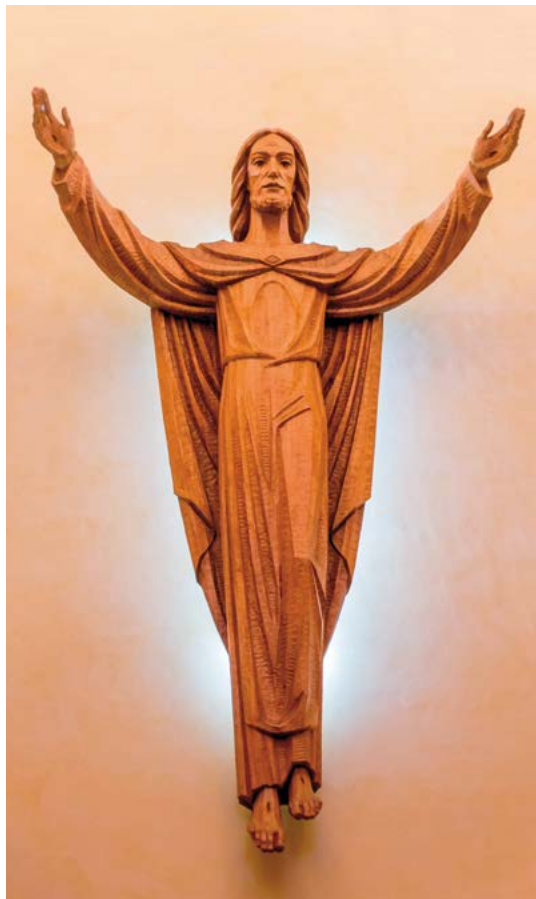

Vaig poder assistir a una interessant tertúlia, en la qual participaven especialistes de l'àmbit de la comunicació social i de la pedagogia. Es debatia la difícil i interessant qüestió de l'efecte que l'enorme poder mediàtic de les comunicacions digitals està produint en la política, en l'educació, en la psicologia de les persones. Lluny d'ignorar o de rebutjar el valor dels nous recursos, existia un acord clar: «Cal salvar l'èsser humà, el subjecte humà, en allò que té de persona lliure i responsable!»

Aquest és un crit que se sent avui des de diferents àmbits de la cultura, amb el seu ressò en els pensadors més lúcids. Com sempre, aquests són minoria, però almenys són capaços de detectar el deteriorament de la persona humana, quan consent ser manipulada, explotada i enganyada: el sistema resultant de l'aliança de dos poders, l'econòmic-polític i la tecnologia més avançada. L'engany consisteix a donar la sensació a la persona de llibertat (individual) i capacitat de gaudi.

En la Resurrecció de Jesucrist, no només va ressuscitar Jesús de Natzaret, sinó també tota la humanitat. En Ell va ressuscitar tot el que és realment humà, val a dir, tot el que constitueix la dignitat de la persona humana, tal com va ser creada per Déu.

¿Van ressuscitar les noves tecnologies, l'Internet, les xarxes socials, la connectivitat superdesenvolupada, els robots, etc.? Sí, també va ressuscitar tot això, en el sentit que és obra del treball humà, de la seva creativitat i enginy. L'èsser humà

va ser creat capaç de perfeccionar fins a límits insospitats els seus instruments per a gestionar la seva vida.

El que no va poder ressuscitar en Jesucrist és gran part de l'ús que fem de tot això. Amb un poder

tan extraordinari l'èsser humà es pot destruir a si mateix. De fet ho està fent.

Llavors la pregunta que tocava respondre és aquesta: ¿Què entenem per autèntic ésser humà, allò que veiem en perill i que podem reconèixer ressuscitant en Jesucrist? Per a nosaltres l'èsser humà perfecte és el mateix Jesucrist. Amb Ell va ressuscitar la seva llibertat, la seva veritat, la seva dignitat, la seva paraula, el seu obrar, el seu amor. Diem «el seu» perquè no va ressuscitar qualsevol idea de llibertat, veritat, etc., sinó el que Ell va viure i va predicar: l'autèntic ésser humà.

Almenys hi ha dos grans obstacles perquè tots, com a persones humanes, ressuscitin amb Ell. En primer lloc, que Ell va viure tots aquests valors humans en referència al seu Pare Déu, vinculat fidel i amorosament a Ell. I l'èsser humà no vol vincular-se per fe i amor a cap déu: està convençut que és poderós i autosuficient (¿no ho demostra el mateix progrés humà?). En segon lloc, el Ressuscitat abans s'havia després per amor, fins de la seva pròpia vida, en la Creu. I l'èsser humà no vol ni sentir parlar de mort ni de Creu: el que vol és posseir, ser amo, assegurar-se l'existència, gaudir i aconseguir una màxima qualitat de vida.

La persona humana, lliure, responsable, conscient, creativa, solidària, treballadora, alegre, positiva, sincera... ja ha ressuscitat en Crist. El que falta és quelcom indispensable: que nosaltres estiguem amb Ell. Aquest és al camí per a salvar l'èsser humà.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

EL MANIFEST POSTHUMANISTA (II)

Discerniment ètic

Segons la visió transhumanista, l'èsser humà ha de ser superat mitjançant la tecnologia. El que s'esdevindrà després d'aquest salt qualitatiu serà un ens que tindrà més potències, més capacitats i més qualitats que l'èsser humà en l'estat actual.

El Manifest posthumanista, obra de Robert Pepperell, conté les tesis nuclears d'aquest moviment. Està estructurat en vuit parts precedides per unes declaracions generals. No forma part

de les nostres intencions desenvolupar una minuciosa exegesi d'aquest Manifest que tants adeptes suma en el conjunt del planeta, ni tampoc sotmetre'l a una crítica corrosiva. El que ens proposem, encara que sigui des d'un punt de vista panoràmic, és identificar algunes de les idees clau que hi ha latents en aquest text que pretén ser inspirador i clar com és propi del gènere literari d'un manifest.

Des del transhumanisme, la vida mental i l'emocional no flueixen de ma-

nera paral·lela, independentment de la vida orgànica i dels processos bioquímics, sinó que són la seva resultant. Si no es donen les condicions materials, les connexions que cal que tinguin lloc perquè hi hagi vida mental (*mental life*) i vida emocional (*emotional life*), no emergeix el món del pensament ni el món del sentiment, perquè aquests ambdós són subsidiaris del primer nivell.

En aquest punt, la sintonia entre el transhumanisme i el neurocientisme

també és molt evident. Sense entrar, ara, en dilucidacions marginals, cal dir, però, que no es pot posar dins del mateix sac la neurociència i el neurocientisme, perquè el primer mot es refereix a un tipus de ciència, la que estudia, essencialment, el sistema neurològic humà, mitjançant el mètode científic, mentre que el segon evoca una ideologia, un mode d'entendre la realitat, una filosofia.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Salvar el ser humano

Puede asistir a una interesante tertulia, en la que participaban especialistas del ámbito de la comunicación social y de la pedagogía. Se debatía la difícil e interesante cuestión del efecto que el enorme poder mediático de las comunicaciones digitales está produciendo en la política, en la educación, en la psicología de las personas. Lejos de ignorar o rechazar el valor de los nuevos recursos, existía un acuerdo claro: «hay que salvar al ser humano, el sujeto humano, en lo que tiene de persona libre y responsable.»

Este es un grito que se oye hoy desde diferentes ámbitos de la cultura, con su eco en pensadores más lúcidos. Como siempre, estos son minoría, pero al menos son capaces de detectar el deterioro de la persona humana, cuando consistente ser manipulada, explotada y engañada: el sistema resultante de la alianza de dos poderes, el económico-político y la tecnología más avanzada. El engaño consiste en dar la sensación a la persona de libertad (individual) y capacidad de disfrute.

En la Resurrección de Jesucristo, no sólo resucitó Jesús de Nazaret, sino también toda la humanidad. En Él resucitó todo lo que es realmente humano, es decir, todo lo que constituye la dignidad de la persona humana, tal como fue creada por Dios.

¿Resucitaron las nuevas tecnologías, el Internet, las redes sociales, la conectividad superdesarrollada, los robots, etc.? Sí también resucitó todo esto, en el sentido de que es obra del trabajo humano, de su creatividad e ingenio. El ser humano fue creado capaz de perfeccionar hasta límites insospechados sus instrumentos para gestionar su vida.

Lo que no pudo resucitar en Jesucristo es gran parte del uso que hacemos de todo esto. Con un poder tan extraordinario el ser humano se puede destruir a sí mismo. De hecho, lo está haciendo.

Entonces la pregunta que tocaría responder es ésta: ¿Qué entendemos por auténtico ser humano, lo que vemos en peligro y que podemos reconocer resucitando en Jesucristo? Para nosotros el ser humano perfecto es el mismo Jesucristo. Con Él resucitó su libertad, su verdad, su dignidad, su palabra, su obrar, su amor. Decimos «su», porque no resucitó cualquier idea de libertad, verdad, etc., sino lo que Él vivió y predicó: el auténtico ser humano.

Al menos hay dos grandes obstáculos para que todos, como personas humanas, resuciten con Él. En primer lugar, que Él vivió todos estos valores humanos en referencia a su Padre Dios, vinculado fiel y amorosamente a Él. Y el ser humano no quiere vincularse por fe y amor a ningún dios: está convencido de que es poderoso y autosuficiente (¿no lo demuestra el mismo progreso humano?). En segundo lugar, el Resucitado antes se había desprendido por amor, hasta de su propia vida, en la Cruz. Y el ser humano no quiere ni oír hablar de muerte ni de Cruz: lo que quiere es poseer, ser dueño, asegurarse de la existencia, disfrutar y conseguir una máxima calidad de vida.

La persona humana, libre, responsable, consciente, creativa, solidaria, trabajadora, alegre, positiva, sincera... ya ha resucitado en Cristo. Lo que falta es algo indispensable: que nosotros estemos con Él. Este es el camino para salvar al ser humano.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Catalonia Sacra

Agenda d'activitats per al 2021

El projecte conjunt dels 10 bisbats amb seu a Catalunya, que des del 2012 vol dinamitzar el patrimoni cultural de l'Església, va presentar la seva programació cultural el dia 24 de març, des del cor dels canonges de la Catedral de Vic i retransmès en directe via YouTube.

Una quarantena de visites, conferències, tallers... conformen l'agenda d'activitats en aquest any, que es desenvoluparan entre març i novembre. D'aquesta manera, la programació manté, tot i el context de pandèmia, el nombre d'activitats programades en anys anteriors i recupera algunes de les que es van haver de suspendre l'any passat a causa de la Covid-19. Les activitats proposades es fixen tant en les grans catedrals com en les petites esglésies, en conjunts arquitectònics o en petites obres mestres.

Entre les activitats que es realitzen al territori del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, hi ha la visita guiada a l'ermita de Sant Valentí de les Cabanyes, per al dia 25 de setembre.

La programació completa i les inscripcions es poden veure i fer a www.cataloniasacra.cat/agenda. Totes les activitats es faran seguint el protocol d'higiene i seguretat contra la Covid-19 i tindran aforament reduït. La celebració de les activitats quedarà supeditada a les restriccions que puguin decretar les autoritats per frenar la pandèmia.

Curs de formació 2020-2021

El patrimoni creat en el marc de l'Església no és una resta del passat com podria ser qualsevol altra. És el testimoni d'una manera de veure la persona, la comunitat, i el sentiment de transcendència dels cristians que al llarg dels segles han viscut a Catalunya. Per

comprendre aquest patrimoni calen una sèrie de coneixements, més enllà de les dades històriques o tècniques, no sempre coneguts: per aquest motiu, es va crear el projecte de **Formació de Catalunya Sacra**. Tot i el context de pandèmia, el curs 2021 manté la presencialitat combinant la formació teòrica amb visites «in situ».

La primera sessió, a l'Església Prioral de Sant Pere Apòstol de Reus, va tenir lloc el 26 de març. La següent serà el 30 d'abril al Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes de Barcelona. La tercera serà al mes de maig, coneixent l'església de Santa Maria de Barberà, per acabar amb la sessió dedicada a l'església de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges, el 21 de juny.

Mans Unides continuen recollint pessetes

A finals de l'any passat, Mans Unides va llançar la campanya de recollir diners en pessetes, donat que el Banc d'Espanya deixaria de canviar les pessetes per euros en acabar l'any 2020. Com que aquesta entitat al final va ampliar la data fins al mes de juny de 2021, Mans Unides continua recollint les monedes i

bitllets que romanen fora de curs legal. És una crida a socis, col·laboradors i a la societat en general perquè revisin aquestes monedes i bitllets que podem tenir encara oblidats en algun racó, pensant que, per poc que sigui, poden esdevenir un tresor que canviï la vida de moltes persones a través dels projectes de desenvolupa-

ment d'aquesta ONG de l'Església.

Mans Unides continua amb aquesta campanya, agraïnt especialment la participació de tots els mossens que hi col·laboren. S'hi pot contribuir a través de les delegacions comarcals o portant les pessetes a la Casa de l'Església (Sant Feliu de Llobregat).

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

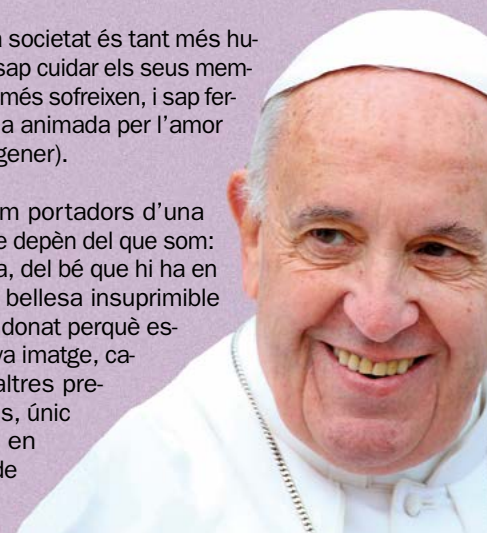

@Pontifex: «Aixecar la vista» és el primer pas que ens disposa a l'adoració. Quan elevem els ulls a Déu, els problemes de la vida no desapareixen, però sentim que el Senyor ens dona la força necessària per a afrontar-los» (6 de gener).

@Pontifex: «Impressiona que el Senyor hagi passat la major part del temps en la Terra vivint la vida de tots els dies, sense donar-se a conèixer. És un bonic missatge: ens revela la grandesa del quotidià, la importància als ulls de Déu de cada moment de la vida, fins i tot el més senzill» (11 de gener).

@Pontifex: «Una societat és tant més humana com més sap cuidar els seus membres fràgils i que més sofreixen, i sap fer-ho amb eficiència animada per l'amor fratern» (12 de gener).

@Pontifex: «Som portadors d'una gran riquesa, que depèn del que som: de la vida rebuda, del bé que hi ha en nosaltres, de la bellesa insuprimitable que Déu ens ha donat perquè estem fets a la seva imatge, cadascun de nosaltres preciosos als seus ulls, únic i insubstituïble en la història» (12 de gener).

Celebrem l'aniversari d'ordenació... per créixer més!

Mn. Josep Casas Vaqués

P. Bonifaci Tordera i Cunill, osb

Bisbe Agustí Cortés Soriano

Mn. Manuel Roig Cisteré

Mn. Joaquim Rius Adell

P. Ramon Cusidó Ferràs, sdb

P. Josep Massot i Muntaner, osb

Mn. Rafael Vilaplana Moltó

Mn. Joan-Pere Pulido Gutiérrez

Mn. Josep M. Gómez del Perugía, DP

En aquest any 2021 són 10 clergues els qui celebren els 25, 50 o 60 anys d'ordenació sacerdotal o diaconal en el territori del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Un d'ells és diaca permanent i n'hi ha tres religiosos sacerdots: un salesià i dos monjos de Montserrat. I també n'hi ha un bisbe! Sí, el bisbe Agustí celebrarà els 50 anys d'ordenació sacerdotal a finals del 2021, el 23 de desembre.

Sabem bé que la vocació cristiana és una crida i una resposta d'amor. És l'Amor, amb majúscula, que crida i l'amor, amb minúscula, infós als nostres cors, que respon. En aquest marc, la vocació sacerdotal o diaconal són maneres de declinar aquesta crida i resposta d'amor, al servei de tot el Poble de Déu.

Després de 25, 50 o 60 anys d'haver respost Sí el dia de l'ordenació, hem volgut preguntar als preveres i diaques que enguany celebren aquests aniversaris sobre com ha crescut la seva relació amb Déu i la seva donació al servei de la comunitat cristiana. El resultat l'hem plasmat en un vídeo-testimonial que es va fer públic en Setmana

60 ANYS D'ORDENACIÓ

- Mn. Josep Casas Vaqués
- P. Bonifaci Tordera i Cunill, osb

50 ANYS D'ORDENACIÓ

- Bisbe Agustí Cortés Soriano
- Mn. Manuel Roig Cisteré
- Mn. Joaquim Rius Adell
- P. Ramon Cusidó Ferràs, sdb
- P. Josep Massot i Muntaner, osb

25 ANYS D'ORDENACIÓ

- Mn. Rafael Vilaplana Moltó
- Mn. Joan-Pere Pulido Gutiérrez
- Mn. Josep M. Gómez del Perugía, DP

Santa, en el context de la Missa Crismal, celebració que té un fort contingut eclesial per al conjunt de preveres i diaques de la diòcesi. Podeu visualitzar-lo en el [canal YouTube del bisbat](#).

buscar Déu
Maria Auxiliadora
oblació il·lusió providència de Déu
gràcies perdó misericòrdia benaurances comprensió servei
vocació felicitat

Quines paraules brollen del cor després de 25, 50 o 60 anys d'ordenació?

Als deu protagonistes els hem fet aquesta pregunta i els hem demanat que en diguin només dues. Aquest núvol de paraules expressa en conjunt la seva resposta. Com més gran són les lletres, més coincidències s'hi han donat.

AGENDA

Aniversari d'ordenació episcopal del bisbe Agustí.

El proper diumenge, 18 d'abril, es compliran 23 anys de l'ordenació episcopal del bisbe Agustí Cortés Soriano, que va ser nomenat aleshores bisbe d'Eivissa. Moltes gràcies pel seu servei com a pastor del Poble de Déu!

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 4,23-31 / SI 2 / Jo 3,1-8]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe. *Tortosa* (territori de la Comunitat Valenciana): Sant Vicenç Ferrer.

13. □ Dimarts [Fets 4,32-37 / SI 92 / Jo 3,7-15]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.;

14. □ Dimecres [Fets 5,17-26 / SI 33 / Jo 3,16-21]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.

15. □ Dijous [Fets 5,27-33 / SI 33 / Jo 3,31-36]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. □ Divendres [Fets 5,34-42 / SI 26 / Jo 6,1-15]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, vg., i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / SI 32 / Jo 6,16-21]. Sants Elies, Pau i Isidor,

monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac, 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 3,13-15.17-19 / SI 4 / 1Jo 2,1-5a / Lc 24,35-48]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia (B)

COMENTARI

«Feliços els qui creuran sense haver vist»

La figura de Tomàs ha entrat en la nostra forma de parlar com la persona incrèdula per excel·lència. És el que ens diu l'evangeli. Els seus companys li duen: *Hem vist el Senyor, però ell els contesta: Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus i la mà dins el costat no m'ho creuré pas.* Té por que els seus companys hagin tingut una visió o al·lucinacions o hagin vist un fantasma. Ell no vol caure en aquests paranyes! Vol comprovar, vol tocar. És el que ens passa a nosaltres i a moltes persones. La fe no és fàcil. Però quan veu Jesús, ja no necessita tocar-lo tot i que Jesús el convida a fer-ho: la seva confessió és molt clara: *Senyor meu i Déu meu.* Però què diu Jesús: *¿Perquè m'ha vist, has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.* Això és un consol i un motiu d'alegria per a nosaltres que sempre voldríem tocar, constatar, estar absolutament segurs de tot: Feliços si creiem sense haver vist. La fe té la força del tocar i comprovar.

La fe en la resurrecció va portar els primers cristians a una vida absolutament nova: *La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima i ningú d'ells parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú; per això entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència.* I tot això degut al testimoni que donaven els apòstols de la resurrecció de Jesucrist. Joan, a la segona lectura, ens ha recordat que *la nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món.* ¿Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? El món, aquí, és tot allò que ens aparta de Déu, totes les coses caduques que ens sedueixen i que no són consistents, que no valen. La fe en Crist en el qual nosaltres creiem tot i no haver-lo vist ens porta a un món nou, a un món de germans, a un relativitzar les riqueses, a un posar-les al servei de tots.

Veritablement som feliços si creiem en Crist malgrat que no el pugem tocar i veure. Els sentits es poden equivocar; la fe en Crist, mai.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,32-35)

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els Apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels Apòstols el producte de la venda i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor. O bé: Al-leluia.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-6)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell.

Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. ¿Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang, i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Si-gues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 4,32-35)

El grupo de los creyentes tenía un solo corazón y una sola alma: nadie llamaba suyo propio nada de lo que tenía, pues lo poseían todo en común. Los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor. Y se los miraba a todos con mucho agrado.

Entre ellos no había necesitados, pues los que poseían tierras o casas las vendían, traían el dinero de lo vendido y lo ponían a los pies de los apóstoles; luego se distribuía a cada uno según lo que necesitaba.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia. O bien: Aleluya.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 5,1-6)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama al que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor de Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Este es el que vino por el agua y la sangre: Jesucristo. No solo en el agua, sino en el agua y en la sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anocheecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.». Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo». A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto». Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.